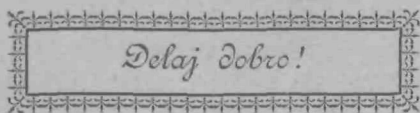

začele smrtne težave obhajati, če je tudi pri kom družem zapazil, da Boga žali.

Če se je primerilo, da je kateri izmed tujih gostov pri mizi kaj grešnega spregovoril, je Stanislavek koj barvo spremenil, glavo in oči pobesil, in če ni grešno govorjenje naglo prenehalo, je glavo povzdignil, kviško pogledal in nekaj trenutkov imel nepremakneno uprte oči proti nebu; potlej pa je omedlel in s stola padel, če mu niso hitro na pomoč prišli. Nekaj časa ni nič vedel, kaj se okrog njega godi. Tako se je zgodilo angeljskemu otroku vselej, kadar se ni vpričo njega dovolj spodobno govorilo. Zato so oče prosili, naj se vpričo njega vsi varujejo, sicer bi morebiti žalosti in straha še umrl.

Sv. Alojzij.

Znano vam je, da je sv. Alojzij v svoji detinski dôbi le dva mala greha storil in vendar mu je pri vesoljni spovedi, ki jo je hotel v Florenci opraviti, tolika žalost pretresala nedolžno srce, da je v omedlevico padel pred spovednikom. In ko ga odgojitelj opominja, naj ne bo tako občutljiv in malosrčen, mu odgovori: »Oh, predragi prijatelj, Bog je tako dober, jaz pa sem ga tako hudo žalil!« — Imel se je za največjega grešnika in tekle so mu obilne solze. Pristrčno prosi Boga, naj mu dá toliko moči, da bode mogel spoved opraviti. Bog ga usliši in Alojzij opravi tako dobro spoved, da mu je bila še pozneje velika tolažba, kadar se je spomnil nanjo.

§ 1. Dobri namen.

Vse, kar človek misli, želi, govori in v dejanji izvršuje, se imenuje njegovo „delo“. Pred Bogom, ki v srce vidi, so toraj tudi misli in želje že toliko, kakor dejanje. Še več: pri Bogu še le misli in želje dajo vsakemu delu pravo ceno. Najboljša dela namreč mu ne morejo dopasti, ako niso njemu namenjena, ampak

je srce komu drugemu daruje. Nasproti pa delo, ki pred svetom malo velja, ima v njegovih očeh veliko ceno, ako se njemu daruje z veliko ljubeznijo.

Iz tega lahko razvidite, kolikega pomena je pri vseh naših opraviilih dobri namen. Naj vam stvar nekoliko natančneje razložim.

Vsa človeška dela — misli, želje, besede, dejanja — se dajo vvrstiti v tri skupine: nektera so sama ob sebi dobra, druga so sama ob sebi slaba, tretja pa niso niti dobra niti slaba. Dobra dela so: molitev, post, miloščinja, toraj vse kar v Božji službi storimo, v čemur sami sebe premagamo, kar bližnjemu na ljubo storimo. Tudi tem dobrim delom je treba, da jih z dobrim namenom Bogu posvetimo ter v stanu milosti božje opravimo, da nam bodo za nebesa zaslužljiva. Kdor jih opravlja le zavoljo ljudi, je že prejel svoje plačilo, pravi Jezus sam, in v nebesih nima ničesa pričakovati. — Zlobnih del tudi najboljši namen ne more v dobra spremeniti: ni dovoljeno s tatvino revežev podpirati, ni dovoljeno z lažjo bližnjemu pomagati. Toraj o teh nič več. — Jako važen pa je dobri namen pri tistih delih, ki niso sama ob sebi ne dobra ne slaba, n. pr. jesti, spati, sprehajati se, pogovarjati se, igrati in veseliti se itd. Vsa taka dela lahko z dobrim namenom posvetimo in v dobra spremenimo. O, koliko zakladov imajo ljudje skritih v svojih vsakdanjih opraviilih, pa ne vedó zanje in jih nočejo vzdigniti, ker zanemarjajo dobri namen! Kolika škoda! Kako se bodo enkrat kesali!

Vi pa bodite modri in nabirajte si že zdaj v mladosti zakladov v nebesih — ravno z dobrim namenom. Koliko si lahko sleherni dan pridobite, če le hočete; vsaka stopinja, ki jo storite — in otročjih stopinj je veliko na dan; vsaka beseda, ki jo izrečete, berete ali zapišete, — še celó vsaka črka; vsako pošteno veselje, vsaka opravičena žalost; vsak izdihljej, vsaka misel, vsaka želja, vsako čutilo, — ako ni zoper zapoved; vse vse — še celó počitek in vsak dihljej v sladkem spanji — vam bo prišteto v zasluženje, ako ne opustite dobrega namena.

Kaj pa je storiti? — V vsaki reči se lahko doseže čedalje večja popolnost, toraj tudi pri obujanji dobrega namena.

Za veljavo dobrega namena sicer zadostuje, če zjutraj le mislite in v srcu želje obudite, da naj bo vse opravilo celega dneva v slavo Božjo in v vaše dušno zveličanje; seveda še boljše bo, če to tudi z besedo izrečete in to večkrat čez dan ponovite — čem večkrat, tem zaslužniše! Darujte zdaj v začetku življenja enkrat za vselej vse dneve, kolikor vam jih bode Bog dal na svetu doživeti; darujte mu vsako nedeljo vsa opravila celega tedna; darujte mu zjutraj in zvečer vse, kar v enem dnevu zvršite; darujte mu še posebej imenitniša dela dopoldne in spet posebej popoldne; darujte mu vsako uro posebej; ali še večkrat vsako uro povzdignite svoje srce k Bogu! Greh ne bo, če tega ne storite; pa zapomnite si, da pri dobrih rečeh ni kmali preveč, da tu velja beseda, ki je nikdar ne pozabite; čem več, tem bolje! V tej prekornosti pobožnosti se lahko obrnete naravnost k nebeškemu Očetu, ali k Jezusu, k sv. Duhu, ali k Mariji Devici, angelju varuhu itd. Po tej pobožnosti se boste privadili gostokrat na Boga mi-slititi, svoje srce na kvišku povzdigovati: dvojni dobiček toraj — boljšanje srca, pa zasluženje za večnost.

Če me toraj ubogate, boste videli, otroci! kako se bode takrat razveselilo vaše srce, ko boste ob svoji smrtni uri zagledali toliko toliko dobrih del zapisanih v bukvah življenja! Na delo toraj!!

Vse v čast Božjo!

Vsako solzo, ki iz očesa kane,

Vse, kar žáli me in težko stane,

Vse britkosti, ki je pretrpim,

Tebi, ljubi Jezus! podarim:

Vse vse hočem v Božjo čast storiti,

Slavo Božjo tù in tam množiti.

Če veselje mi srce napaja,

Če tolažba rajska me navdaja,

Če pri svojih delih srečen sem,

K tebi, ljubi Jezus! se ozrem:

Vse vse hočem v Božjo čast storiti,

Slavo Božjo tù in tam množiti.